

Glosa Saše Brajnik je psihopatsko skrpucalo

Načelen komentar pisanja jeznih napadalcev na intervju z menoj v *Sodobnosti* sem objavil v *Mladini* (2. 12. 2001), *Demokraciji* (13. 12. 2001) in *Magu* (18. 12. 2001). Bistvo: v intervjuju sem bil jedrnat in stvaren; homoseksualce sem opredelil kot suhe veje, ki prakticirajo neestetško spolnost, so neprimerni za zgled in vodenje ter ogrožajo dečke. Nihče od napadalcev ni zanikal mojih trditev (kar pomeni, da se z njimi strinjajo, a jih želijo prikrivati), pač pa so vsi organizirano napadli mene kot osebnost, kar v publicistiki velja za nekulturno in zlobno, v psihiatriji pa za psihopatsko. Polemika mora iti po načelih *ad rem*, ne pa *ad personam*.

To velja tudi za (pre)mlado Sašo Brajnik, ki je v prejšnji številki *Sodobnosti* objavila glosa z absurdnim naslovom *Portret slovenskega talibana*, a je bila zaradi očitne sovražne ihte in posledične utesnitve zavesti zelo površna, zato je skrpucala skrpucalo. Ni upoštevala moje celotne dejavnosti, temveč le odlomke iz raznih intervjujev, v katerih vedno nastopam zelo provokativno, dosledno upoštevajoč to pogloblitveno načelo delovanja javnega delavca, ki ima zares kaj povedati. Na poplavo informacij in raznih prispevkov se le redki posamezniki odzovejo s svojimi, običajno medlimi odmevi, jaz pa sem že neštetokrat uspel resno vzburkati slovensko javnost v zvezi z različnimi človeškimi stiskami. S tem sem dosegel neprimerno višjo raven poučenosti o bistvu prave pomoči ljudem v stiski, kot je bila pred začetkom mojega nastopanja leta 1971. Tudi tokrat mi je uspelo vznemiriti samopašno sceno homoseksualcev in lezbijk, ki so v reaktivni gonji proti meni razkrili, da imajo, prvič, (pre)visoke ambicije pri uveljavljanju svojega posebnega družbenega poslanstva (čemur se nihče razen mene /še/ ne upa postaviti po robu) s promocijo nenaravne spolnosti, in drugič, da so njihovi ideologi motene osebnosti. Ti so s svojimi zadnjimi nastopi proti meni (vabilo ljudstvu na akcijo "Ljudstvo proti Ruglju" (*Delo*, 30. 11. 2001), nesramnimi pismi in grožnjami po telefonu, nagnusnimi grafiti, da poplave nekulturnih člankov v medijih ne omenjam) pokazali, da jih vodijo iracionalni resentimenti,

ki so zaradi marginalizacije sovražno obarvani. To pa je bistvo psihopatije. Brajnikova mi je, socialnemu psihiatru, tako pomagala, da bralcem prikažem bistvo osebnostne motenosti.

Saša Brajnik pač (še) ni sposobna napisati korektnega portreta, saj jo je ob mojem intervjuju v Sodobnosti, podobno kot Vlasto Jalušič (Mladina, 5. 11. 2001), obsedla sveta jeza, ki jo je onesposobila za korektno pisanje. Moja dolžnost je, da jo poučim o naslednjih vidikih njene zožitve zavesti in s tem sposobnosti za celostno presojo položaja, saj sem skoraj trikrat starejši od nje, imam za nekaj stopenj višjo izobrazbo in sem neprimerno bolj izurjen v pisanju kot ona:

– avtor portreta se mora potruditi, da ga ne zasnuje zgolj na odlomkih provokativnih izjav, pač pa se mora poglobiti tudi v znanstvene in strokovne reference portretiranca. Napisal sem 10 knjig ter na stotine člankov in referatov, zato intervjuji obsegajo komaj en odstotek mojih objavljenih besedil, poleg tega sem opravil velikansko delo na področju pomoči ljudem v stiski, ki je dokumentirano v več sto “študijah primerov” (okoli tisoč zbornikov, ki obsegajo približno 500.000 strani, kar je edinstvena dokumentacija, ki je ne premore nihče v Sloveniji, verjetno pa tudi v svetu ne);

– dejansko sem dejaven le kot uspešen zdravnik (ne pa politik ali družbeni delavec), zlasti kot psihiater-alternativec, utemeljitelj tretje smeri v psihiatriji, ki ne uporablja zdravil, pač pa samo naravne načine “vračanja v življenje ljudi z roba življenja”. Za poklic zdravnika sem se odločil v partizanih pred 56 leti in ves čas vztrajam;

– Saša Brajnik bi torej morala upoštevati, da nisem aktivno dejaven pravnik, razen na strokovno zelo omejenem področju, in da se samo na vabilo medijev odzovem s svojimi spoznanji, kar pa je moja sveta dolžnost;

– morala bi se malo obvladati (morda s pomočjo avtogenega treninga ali lezbične potešitve) in svojo sovražnost do mene vsaj za silo prikriti ter me “namalati” pod kakim drugim nazivom, ne pa me krstiti za slovenskega talibana. Moje delovanje namreč nima nikakršne zveze s talibansko usmerjenostjo (sem pa zadovoljen, da je Brajnikova s svojo glosso ponazorila intelektualno zmešnjavo, ki nastane ob sveti jezi);

– dejstvo, da me je Saša Brajnik razglasila za slovenskega talibana, nedvomno razodeva, da sem bistvo homoseksualcev in lezbijk tako razgalil, da se (združeni in organizirani kot kaka stranka) počutijo prizadeti in so zato skrajno maščevalni;

– talibani so imeli strukturo, sredstva, cilje, jaz pa ne premorem ničesar od tega, saj sem povsem miroljuben človek, le svojo resnico o raznih pojavih razkrižvam, če me kdo o njej povpraša, ne pišem pa kritičnih člankov in prispevkov;

– v sistemu svojih rednih (ter izrednih in ad hoc) terapevtskih skupin in klubov, ki so integrirani v mojo alternativno terapevtsko skupnost, imam edinstven socialni laboratorij, ki mi omogoča, da se v teku večletnega “stereoskopskega” spremljanja družin, partnerjev in posameznikov dokopljem do globljih spoznanj kot kdorkoli v Sloveniji, podobno, kot voditelji samostanov, ki

so v prejšnjih zgodovinskih obdobjih dejansko edini razpolagali s temeljnimi psihološkimi znanji.

Brajnikova je med drugim napisala: "Pametni doktor se je namreč v svojih prejšnjih javnih nastopih že tolikokrat razstrelil na koščke, da je od njega ostala samo še kirurško sešita podoba javnega strašila, ki se ga ne bojijo več niti vrabci. Intervju v Sodobnosti je odpihnil celo to strašilo in tako zdaj smemo upati, da je Rugljeve medijske odisejade dokončno konec ..."

Ta odlomek iz glose razodeva, da dekle ne premore kaj dosti inteligence, saj sem na svojem področju še vedno zelo dejaven in afirmiran človek, bil sem bojevnik in dvakrat prisiljen z gladovno stavko uveljavljati svojo pravico do dela. Mislim, da sem v tem pogledu edini človek, ki se je v socializmu uprl, uspel in še vedno aktivno deluje. In dekle zmotno trdi, da me bo odpihnilo jeznorito napadanje homoseksualcev in lezbijk. Se vidi, da Saša Brajnik nima niti minimalnih življenjskih izkušenj, sicer ne bi ustrelila takšnega kozla. V *Mladini* (2. 12. 2001) sem napovedal, da bom v polemiki uspel, v nasprotnem primeru pa se bom vsem prizadetim korektno opravičil (kar je povsem običajno v poštenu polemiki) in nadaljeval s svojim delom.

Ker Brajnikova ni dovolj razgledana in modra in je zato napisala skrpucalo, ne pa mojega (vsaj približno realnega) portreta, se moram pač sam potruditi, da bralcem Sodobnosti vsaj okvirno predstavim celoto svojega strokovnega delovanja, saj sem že 56 let celostno vpet v priprave in izvedbo vsega, kar tvori moje delovanje. Saši Brajnik pa oprostim njeno površnost, saj se je z gloslo pokazala kot slaba posnemovalka dr. Tonči Kuzmaniča, ki je tako primitivno komentiral moje intervjuje do leta 2000 (*Medijska mreža*, jesen 1999/zima 2000), da mu sploh nisem odgovoril. Odgovorili so mu drugi: Silvester Šurla, Janez Markeš in Pavel Ferluga so v 48., 49. in 50. številki *Maga* razkrili, da skupaj s svojo ženo, dr. Vlasto Jalušič, ustvarjata zahrbtno zdrahe na račun financiranja iz dvomljivih virov. Ali tudi Saša Brajnik sodi v ta krog?

Dr. Janez Rugelj

Pripis uredništva:

S tem prispevkom zaključujemo debato, ki jo je sprožila objava pogovora z dr. Janezom Rugljem v Sodobnosti 10/2001. Obsežne razlage njegove socialno andragoške metode psihoterapije nismo objavili, saj je splošno znana (zainteresirani bralci lahko najdejo podrobnosti v Rugljevih knjigah *Uspešna pot*, *Dramatična pot* in *Pot samouresničevanja*). Dodatni razlog za neobjavo je več kot očitno dejstvo, da Saša Brajnik v svoji glosi *Portret slovenskega talibana* ni ugovarjala njegovi metodi zdravljenja, ampak njegovim stališčem do žensk, pesnikov, politikov, homoseksualcev, lezbijk in "drugih delikventov". Pričakovanja, da bodo njegova ekstremna stališča sprožila širšo (in strpno!) javno debato o vseh vrstah nestrpnosti in o kulturi medsebojnih odnosov v sodobni slovenski družbi, se niso uresničila. Obe strani sta ostali na svojih okopih, neprizadeti pa stojijo ob strani in se naslanjajo nad ekscesi in nepopustljivostjo protagonistov. Morda na tej stopnji svojega zorenja slovenska družba česa drugega ni sposobna.

Nekaj pojasnil k zbirki *Kolobar*

V prejšnji številki *Sodobnosti* 2001 (št. 11-12, str. 1497-1498) je bila objavljena ocena Milana Vincetiča moje pesniške zbirke *Kolobar*, ki priča o pozitivnem sprejemanju te poezije. Žal pa je v recenziji nekaj stvarnih napak, ki terjajo dodatna pojasnila.

Ime Marja, uporabljeno v nekaj posvetilih, sta nosili dve različni osebi. Nepoznavanje tega dejstva je privedlo ocenjevalca do zmotnih ugotovitev, ki posameznim pesmim neustrezno spreminjajo sporočilo. Cikel *V znamenju sonca, Marji na prerani grob* je v oceni tako pripisan spominu na Marjo Boršnik, nastal pa je z mislijo na mojo snaho Marjo, ki je junija 1996 umrla za posledicami avtomobilske nesreče. Takrat, neposredno po tej tragični smrti, sem še posebej intenzivno podoživljala njeno življenjsko usodo nezakonskega otroka: od rojstva dalje je zanj v zelo težavnih socialnih razmerah skrbela samo njena mati. Revialni natis je cikel doživel v *Sodobnosti* 1996 (št. 11-12, prim. še popravek na zavihku zadnje platnice *Sodobnosti* 1997, št. 1-2). Pozneje je iz istega čustvenega vzgiba nastala pesem *Molk* s posvetilom *Marji*, ki je objavljena v zbirki kot prva v ciklu *Obujenke*.

V ciklu *Obujenke* je med drugimi tudi pesem *Opoldan* s posvetilom *Marji Boršnik v spomin*. Ta pesem je nastala v sklopu treh *Obujenek*, posvečenih spominu nanjo (prim. natis v *Sodobnosti* 1988, št. 6-7).

Netočna je tudi označitev Cirila Šlebingerja za književnika. Bil je profesor prirodopisa in pozneje univerzitetni profesor geologije (prim. *SBL*).

Na koncu naj dodam še pojasnili za dve besedi, ki imata v ruško-pohorskem govoru drugačen pomen kakor v knjižnem jeziku. Beseda kolobar pomeni globoko zvožen planinski kolovoz. Beseda pravda v pesmi *Pravda (Kolobar, str. 35)* pa pomeni mrtvaški oder, pare. Pri nas so mrliča položili na pravdo, da so lahko ljudje, ki so ga prišli kropit, še zadnjikrat poravnavali z njim račune. Ta pomen besede hranijo v spominu samo še starejši posamezniki.

Ruše, 14. januarja 2002

Alenka Glazer